

ste skridt, men så var det også det sidste, vi skulle, færdig med det. Alligevel har historien vist os, at det aldrig har været nok. Hver gang vi har sagt ja til én afgivelse af suveræniteten eller én afgivelse af magt fra Danmark til EU, har man ganske kort tid efter foreslået en ny.

Det gør man også nu, hvor vi står over for en ny regeringskonference, og allerede nu ved vi, at regeringskonferencen vil ende med, at Danmark afgiver mere magt til EU. Så kan vi kalde det suverænitetsafgivelse, eller vi kan kalde det reel afgivelse af magt, vi kan kalde det, at varetøret opløses, eller at vi overgår fra enstemmighed til flertal på en række politiske områder. Men det sige, der er hævet over enhver tvivl, når man skal sige det på dansk, er, at vi afgiver en lille bid mere af Danmarks selvstændighed til Den Europæiske Union. Vi er lidt nærmere forbundsstaten i EU, end vi var i går. Det er den retning, vi skal tage stilling til, og det er også det, vi skal, når vi diskuterer det fremlagte regeringspapir, som vi har fået forud for debatten her i dag.

Udvidelsen står centralt og står som en løftestang og et argument for, at man skal gennemføre det, der foreslås. Vi har altid været skeptiske over for, hvordan man i virkeligheden ville gennemføre udvidelsen. Vi ønsker ikke udvidelsen gennem mere union, vi ønsker ikke udvidelsen gennem det at give de store lande en løftestang til at få erobret mere magt på Danmarks bekostning. Vi ønsker udvidelsen gennem et fleksibelt samarbejde i Europa, et Europa, der sikrer de enkelte landes selvstændighed og suveræniteten, et Europa, der sikrer, at man kan samarbejde om de ting, man ønsker at samarbejde om, men være uden for andre dele af samarbejdet, altså ikke bare et fleksibelt samarbejde i EU's forstand, der går ud på, at nogle skal have lov til nu at gå videre, og så kan andre lande sådan lidt fodslæbende komme med, som det ofte formuleres, men et fleksibelt samarbejde, der reelt sikrer landenes selvbestemmelse og suveræniteten.

Så vi ønsker altså ikke udvidelsen gennem øget centralisering og ensretning, som foreslås fra flere andres sider.

Specielt har vi selvfølgelig fået en mere skeptisk indfaldsvinkel til udvidelsen, efter at det nu står klart, at Tyrkiet også bliver medlem af Den Europæiske Union på et tidspunkt. Hvornår ved vi ikke endnu, men at det bliver medlem, det står hævet over enhver tvivl, efter at man har gjort Tyrkiet til officielt kandidatland.

Med hensyn til folkeafstemning, som også har været diskuteret i forhold til det her, vil jeg sige på Dansk Folkepartis vegne, at vi naturligvis vil kæmpe for, at enhver afgivelse af magt fra dansk side også i de tilfælde, hvor vi går fra enstemmighed til flertal, naturligvis underkastes en folkeafstemning. Vi ved, hvor stor en forskel der er på Folketingets EU-holdning og befolkningens EU-holdning, og derfor er det naturligvis så afgørende, at det er befolkningen, der afgør, om vi afgiver magt til EU, og ikke Folketinget, som ikke i denne sag, vil vores påstand være, og vi mener, det er bevist gennem de folkeafstemninger, der har været, er repræsentativt for befolkningens EU-holdning.

Jeg har et enkelt spørgsmål til udenrigsministeren, jeg lige skal nå her i min ordførertale, og det er om forsvarsdimensionen, som jo skal behandles sideløbende i et parallelt spor, som man kalder det, til den egentlige regeringskonference:

Jeg har hørt kommissionsformand Prodi citeret fra et pressemøde i Riga, hvor kommissionsformanden har sagt, at et angreb på et EU-land skal betragtes som et angreb på EU, og at det er den stærkeste garanti, man kan give de nye angrerlande.

Jeg ved ikke, om udenrigsministeren er bekendt med den udtalelse på det pågældende pressemøde, som har været holdt for nylig, men hvis udenrigsministeren vil gøre sig bekendt med den, håber jeg i hvert fald, vi at kan få en klar dansk afstandtagen fra, at det er perspektivet for den sikkerhedspolitik, man skal diskutere i EU, for det vil jo lige præcis give EU karakter af at være det NATO, som jeg troede Danmark ville basere sin sikkerhedspolitik på.

Endelig skal jeg sige mere konkret med hensyn til regeringens papir, at vi mener, det er for uklart, som jeg tidligere har været inde på. Det er meget svært ud fra papiret konkret at finde ud af, hvad Danmark egentlig kan acceptere. Hvad vil Danmark f.eks. i forhold til EF-Domstolen, som er integrationistisk, som hele tiden driver integrationen frem. Hvad er vores forslag på det område?

Og der står, at Kommissionen skal holdes politisk ansvarlig, og at de enkelte kommissærer skal holdes politisk ansvarlige. Af hvem og hvordan? Det fremgår overhovedet ikke af papiret, og sådan kunne man nævne eksempel på eksempel. Det er jo også baggrunden for, at vi har fremsat vores eget forslag til vedtagelse,